

33. Secundus dicendi modus afferit, idèo productionem Verbi esse generationem, non vero productionem Spiritus Sancti, quia licet utriusque communicetur natura divina, tamen Filius procedit per modum imaginis; non vero Spiritus Sanctus, cum iste se habeat ad modum impulsus amantis in rem amatam.

Sed hæc etiam sententia veritatis scopum attinere non videtur. Ratio enim imaginis est aliquid consequens ad passivam generationem, & illa posterior: Ergo non potest probari à priori, processionem Verbi esse generationem, non vero Spiritus Sanctus, est quia illud procedit per intellectum, iste vero per voluntatem: Ergo ratio prima & radicalis, cur processio Verbi sit generatio, non vero processio Spiritus Sancti, est quia processio Verbi est per intellectum, processio vero Spiritus Sancti per voluntatem. Consequentia patet, Antecedens vero probatur ratione D. Thomas hic art. 4, ubi sic discutit: *Sciendum est, quod hoc est differentia inter intellectum & voluntatem, quod intellectus sit in actu per hoc quod res intellecta est in intellectu secundum suam similitudinem; voluntas autem sit in actu, non per hoc quod aliqua similitudo volunti sit in voluntate, sed ex hoc quod voluntas habet quandam inclinationem in rem voluntam. Processio igitur qua attenditur secundum rationem intellectus, est secundum rationem similitudinis, & in tantum potest habere rationem generationis, quia omne generans generat sibi similem. Processio autem qua attenditur secundum rationem voluntatis, non consideratur secundum rationem similitudinis, sed magis secundum rationem impellentis & moventis in aliquid. Et ideo quod procedit in divinis per modum amoris, non procedit in genium, vel ut filius, sed magis procedit in spiritu, quo nomine quadam vitalis motio & impulsus designatur.* Quibus verbis aperte declarat, Verbum Divinum habere quod procedat in similitudinem naturæ, ex vi sua processionis, non vero Spiritus Sanctus, quia Verbum procedit per intellectum, & Spiritus Sanctus per voluntatem: intellectus enim, ut abstrahit à creato & increato, est assimilatus, quia intellectio fit per assimilatio- nis potentiae cum objecto, ut docetur in libris de anima; unde in perfectissimo suo analogato, nimis intellectu divino, est assimilatus perfectissima similitudine, quia est identitas in natura. Voluntas vero non est potentia assimilativa, quia proprius modus operandi voluntatis, non est per assimilationem ad objectum amatum, sed per inclinationem & propensionem in illud: quare quantumcumque crescat voluntatis perfectio, non habebit ex propria ratione terminum similem principio vel objecto producere, sed impulsus perfectissimum ad illud.

Probatur prima pars: Actiones ad eundem terminum terminatae, diversificantur ex diverso modo procedendi & tendendi in illum, ut communiter docent Philosophi, & variis declarant exemplis: Ergo etiam productio Verbi, & processio Spiritus Sancti, distinguuntur propter diversum modum tendendi in terminum; & una habet rationem generationis, non vero alia, ed quod una tendat in similitudinem naturæ, formaliter, & ex vi sua, non vero altera, quamvis per utramque natura divina communicetur.

35. Confirmatur & magis illustratur hæc ratio exemplo quo utitur D. Thomas 4. contra gentes cap. 23, ubi ait, quod si dupli modo posset unus homo facere alterum hominem, scilicet per generationem, aut ex propria carne, virtute sibi ad hoc divinitus concessa; ille diceretur Filius, non vero iste; licet eterque esset similis in substantia, idque propter solum diversum modum procedendi. Quia etiam de causa Abel est filius Adæ, non Eva, ex ejus costa formata; quia licet utriusque communicata fuerit natura humana, non tamen eodem

modo; Abeli quidem actione generativa, & assimilativa, secus verò Evæ. Similiter ergo, licet Spiritus Sanctus à Patre & Filio recipiat naturam divinam, quia tamen illam non recipit, ex vi seu ex modo sue processionis, sicut Verbum, ejus productio non habet rationem generationis, sicut Verbi processio.

36. Ex his facile probari potest secunda pars conclusionis, Ratio enim cur Verbum procedit in similitudinem naturæ, ex vi processionis, non vero Spiritus Sanctus, est quia illud procedit per intellectum, iste vero per voluntatem: Ergo ratio prima & radicalis, cur processio Verbi sit generatio, non vero processio Spiritus Sancti, est quia processio Verbi est per intellectum, processio vero Spiritus Sancti per voluntatem. Consequentia patet, Antecedens vero probatur ratione D. Thomas hic art. 4, ubi sic discutit: *Sciendum est, quod hoc est differentia inter intellectum & voluntatem, quod intellectus sit in actu per hoc quod res intellecta est in intellectu secundum suam similitudinem; voluntas autem sit in actu, non per hoc quod aliqua similitudo volunti sit in voluntate, sed ex hoc quod voluntas habet quandam inclinationem in rem voluntam. Processio igitur qua attenditur secundum rationem intellectus, est secundum rationem similitudinis, & in tantum potest habere rationem generationis, quia omne generans generat sibi similem. Processio autem qua attenditur secundum rationem voluntatis, non consideratur secundum rationem similitudinis, sed magis secundum rationem impellentis & moventis in aliquid. Et ideo quod procedit in divinis per modum amoris, non procedit in genium, vel ut filius, sed magis procedit in spiritu, quo nomine quadam vitalis motio & impulsus designatur.* Quibus verbis aperte declarat, Verbum Divinum habere quod procedat in similitudinem naturæ, ex vi sua processionis, non vero Spiritus Sanctus, quia Verbum procedit per intellectum, & Spiritus Sanctus per voluntatem: intellectus enim, ut abstrahit à creato & increato, est assimilatus, quia intellectio fit per assimilatio-

mum & actualissimum constitutatur, ut tract. 1. cap. 3. ostensum est.

38. Instabis: Sicut proprium est intellectus producere similitudinem tanquam terminum sui intellectus; ita proprium est voluntatis producere tanquam terminum sui amoris, unionem amantis cum re amata: unde D. Thomas 1.2. qu. 28. art. 1. ad 2. docet de ratione amoris triplicem esse unionem, unam à qua procedit, qua est unio similitudinis, quæ est caula amoris; aliam in qua consistit, quæ est impetus & impulsus quidam in rem amatam; & alteram quam efficit vel exoptat, quæ est unio realis, quam amans querit habere cum re amata: Sicut ergo intellectus perfectissimus, producit similitudinem perfectissimam, ita voluntas perfectissima producit perfectissimam unionem: Atqui unio perfectissima tam bene importat identitatem in natura, sub conceptu naturæ, quam similitudo intellectualis perfectissima: Ergo non recte infertur Verbum Divinum esse genitum ac filium, non autem Spiritum Sanctum, ex eo quod illius processio sit per intellectum: istius vero per voluntatem.

39. Respondeo, quod licet quanto perfectior est amor, tanto perfectior debet esse unio, id tamen debet semper esse intra lineam amoris, non vero extra: At vero identitas in natura, est extra lineam voluntatis & amoris, non autem extra lineam intellectus, & similitudinis intellectualis; quia nimis voluntas in Deo, cum sit inclinatio naturæ divina, est quid eam consequens; intellectio vero, cum sit id quod in Deo primùm concipiatur, & quod est radix divinarum operationum, seu attributorum ad operationem pertinentium, non supponit nec consequitur naturam Dei, sed eam constituit; unde licet in Deo similitudo intellectualis perfectissima, sit identitas in natura, sub conceptu naturæ, non tamen unio amoris perfectissima; hæc enim solum dicit perfectissimam naturæ nature, per intellectum constituta, inclinationem.

§. I V.

Alia objectio solvitur.

40. Objici potest insuper contra nostram conclusionem: Spiritus Sanctus habet naturam divinam, ex vi sua processionis & originis: Ergo eius processio non minus est generatio, quam producio Verbi. Consequentia patet ex supra dictis, Antecedens probatur primò: Spiritus Sanctus habet naturam divinam ex sua processione & origine, cum non habeat illum à se, sed a Patre & Filio, à quibus procedit: Ergo habet illum, ex vi sua processionis & originis. Secundò, Spiritui Sancto ex vi sua processionis, communicatur existentia divina, cum productio terminetur ad esse: sed existentia divina, non distinguuntur etiam virtualiter à natura: Ergo ex vi processionis communicatur Spiritui Sancto natura divina. Tertiò, Pater & Filius producendo Spiritum sanctum, intendunt producere sibi simile in natura, & non solum in attributo: Ergo Spiritus Sanctus, ex vi sua originis, habet naturam divinam. Consequentia liquet, Antecedens probatur: Omne agens intendit producere sibi simile, nequum in principio proximo agendi, sed etiam maximè in radicali; ignis enim v.g. calefaciendo, non solum intendit producere sibi simile in calore, sed etiam in forma substanciali; & pater non intendit solum sibi assimilare filium in potentia generativa, sed etiam maximè

in natura: Sed essentia divina est principium radicale productionis Spiritus Sancti, sicut voluntas est principium proximum & formale: Ergo Pater & Filius, producendo Spiritum sanctum, intendunt sibi simile in natura, & non solum in attributo. Quarò, Spiritus Sanctus, ex vi sua processionis, procedit ut Deus: Ergo ex vi sua processionis recipit naturam divinam. Consequentia est manifesta, Antecedens probatur. Spiritus Sanctus ex vi sua processionis procedit ut est: sed est formaliter Deus: Ergo ex vi sua processionis procedit ut Deus. Quintò, Spiritus Sanctus procedit formaliter ut persona divina: Ergo ut habens naturam divinam. Hæc etiam consequentia evidens est, Antecedens vero probatur. Spiritus Sanctus, ex vi sua processionis, habet substantiam relativam, per quam constituntur divinae personæ: Ergo procedit formaliter ut Persona Divina.

41. Respondeo negando Antecedens, & ad pri-
mam ejus probationem, concessio Antecedente, nego consequentiam; non enim quidquid convenit termino producto per processionem, communicatur illi, ex vi processionis, sed solum id quod est ratio formalis terminandi processionem. Unde cum natura divina non sit ratio formalis terminandi processionem Spiritus Sancti, sed quid identificatum cum ratione formalis terminandi, nempe cum ratione amoris vel impulsus, quæ formaliter terminat, licet Spiritus Sanctus habeat naturam divinam, ex sua processione & origine, non tamen ex vi processionis & originis.

42. Ad secundam dico, Spiritui Sancto communicari existentiam divinam, tanquam conditionem generalē requisitam ad omnem productionem, non tamen tanquam terminum formalem sua processionis, qui est amor, seu impulsus.

43. Ad tertiam nego Antecedens, & ad ejus probationem dico, majorem esse tantum veram, quando agens agit per virtutem proximam destinatam ad communicandam naturam, quando vero agit per alias virtutes, intendit ad summum sibi simile in principio proximo: unde cum intellectus in Divinis, sit potentia per se primò destinata ad communicandam naturam, non autem voluntas, Pater & Filius producendo Spiritum sanctum per voluntatem, non intendunt simile in natura, formaliter ex vi talis productionis, benè tamen Pater per intellectum producendo Filium.

44. Ad quartam nego Antecedens, nam Spiritus Sanctus ex vi sua processionis, non procedit formaliter ut Deus, sed ut amor Dei, & ad probationem in contrarium, distingo Majorem: Spiritus Sanctus ex vi sua processionis procedit ut est, sub omni formalitate quæ est, nego Majorem: Sub aliqua, concedo Majorem, & concessa Minor, nego consequentiam. Potestque hæc solutio dupli exemplo illustrari. Primum est in homine genito & in homine creato, quibus quantum ad esse eadem praedita convenient, unus generationem, & alter creationem; hanc sub ratione communi entis creatibilis, illum vero sub aliqua ratione peculiari entis. Secundum est in corpore Christi Domini, existentis in Sacramento, per transubstantiationem; nam licet in eo Corpus Christi sit vivens & animatum anima rationali, non terminat tamen transubstantiationem, sub ratione viventis aut animati formaliter, sed sub ratione corporis, ut docetur in tractatu de Eucharistia.

45. Ad quintam nego Antecedens, & ad ejus probationem dico, Spiritum sanctum habere qui-

dem, vi sua processionis, subsistentiam relativam, per quam constituitur persona, non tamen formaliter, ut constituentem personam, quia persona constituitur ex subsistentia relativa, ut modificante naturam; at vero Spiritus sanctus non habet illam formaliter, vi sua processionis, ut modificantem naturam, sed praeceps ut modificantem amorem seu impulsum in objectum amatum: Unde procedit quidem Spiritus sanctus, ut subsistens in amore formaliter, ut subsistens verò in natura divina, materialiter & identice tantum, propter identitatem naturae divinæ cum amore divino.

C A P U T I V.

De relationibus divinis.

1. D e fide certum est, dari in Deo relationes reales, id enim expressè habetur in scriptura explicante distinctionem personarum nominibus relativis Patris, Filii, & Spiritus sancti, & colligitur manifestè ex illa celebri Boëtij sententia: *Substantia præbet unitatem, relatio multiplicat Trinitatem.* Et certè, cùm divinæ personæ summa unitate & simplicitate gaudent, minima omnium oppositionum debent inter se opponi & distinguui: oppositio autem relativa, omnium minima est; illa enim quæ contradictriorè, contrariè, aut privativè opponuntur, sese mutuò excludunt, & ab eodem subiecto expellunt; quæ autem relativa oppositione gaudent, tantum abest quod sese excludant aut expellant, quin potius ita se mutuò inferunt ac ponunt, ut uno destructo, non possit aliud subsistere.

2. Nec obstat quod relationes sint debilissimæ & minima entitatis, ut dicunt Philosophi, subindeque Deo enti perfectissimo & complectissimo repugnare videantur; licet enim relatio in creatis, in quibus habet esse accidentale, ferè nullius sit entitas & subsistentia, nullius activitatis & efficaciarum, nullius soliditatis & permanentiarum; in divinis tamen, in quibus habet esse substantiale, non solum omni imperfectione caret, sed etiam tanta est ejus dignitas, nobilitas, ac majestas, ut Sacratissimum Trinitatis Mysterium, quo nihil in Christiana Religione nobilius & excellentius est, in solis relationibus originis fundetur ac subsistat.

3. Certa enim fide tenendum est, divinas relationes non distinguui realiter entitativè ab essentia, alioquin esset in Deo quaternitas, quod in Concilio Lateranensi damnatum est, & personæ divinae essentia composta ex essentia & relatione, cùm compositione nihil aliud sit quam distinctorum unio. Addo quod, quidquid in rebus creatis habet esse accidentale & creatum, translatum in Deum, habet esse substantiale & increatum; sicut enim, teste Gregorio Magno, *apud Deum labientia sunt, & mutabilitas permanet,* ita accidentalia subsistunt, & identificantur cum divina essentia. Unde in Concilio Rhemensi dicitur contra Gilbertum Portuñum, qui, ut ait D. Thomas h̄c qu. 28. art. 2. existimat relations in divinis esse affidentes, & veluti extrinsecus affixas: *Credimus nullas omnino res, sive relationes, sive proprietates, sive singularitates, sive unitates dicantur, adesse Deo, que sunt ab eterno, & non sunt Deus.*

4. Hæc sunt certa apud omnes Catholicos, sed dubitatur primò, an inter relations & divinam essentiam, sit aliqua distinctio actualis ante ope-

rationem intellectus: Secundò, an essentia sit de conceptu quidditativo relationum, & relations de conceptu essentiæ: Tertiò, an relations divinae addant aliquam perfectionem relatiyam ad essentiam: Quartò, an divinæ relations gaudent existentiis relatiyis sibi propriis, & virtualliter ab existentia essentiæ distinctis? Hæc quatuor difficultates & controversiae breviter hic resolvendæ sunt.

§. I.

Resolutio prima difficultatis.

5. Dico primò: Relationes divinæ, ante intellectus operationem, non distinguuntur ab essentia, distinctione modali, vel formalis. Est contra Durandum, existimantem relations distinguui ab essentia, distinctione modali, hoc est non tanquam rem & rem, sed ut rem & modum; & contra Scotum, ejusque Discipulos, afferentes illa distinguui, distinctione formalis, quam *ex natura rei* appellant; & quam Scotus ait *precedere intellectum omni modo.*

Probatur primò ex Concilio Rhemensi, ubi contra Gilbertum definitur, relations & essentiam, non esse ratione Theologica distinguendas, seu ex natura rei, prout ratio Theologica opponitur rationi mathematica, quæ est sola distinctione per intellectum.

6. Probatur secundò ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. cap. *Damnamus de summa Trinitate.* ubi sic habetur: *Licet aliis sit Pater, aliis Filius, aliis Spiritus sanctus, non tamen aliud: Sed id quod est Pater, est Filius, & Spiritus sanctus, idem omnino.* Idem afferit Augustinus 7. de Trinit. cap. 6. ubi ait: *Non est aliud Deo esse, aliud personam esse, sed idem omnino:* Sed quæ sunt omnino idem, non distinguuntur actu, ante intellectus operationem, cum omnimoda identitas omnem realē actualē distinctionem excludat: Ergo relations divinæ ante intellectus operationem non distinguuntur ab essentia, distinctione modali, vel formalis;

7. Probatur tertio ex Concilio Florentino sess. 18. in qua Joannes Latinus Theologus dixit: *Divina substantia & persona, re quidem sunt idem, secundum autem medium intellectus nostra differunt.* Et sess. 19. ante medium: *Ne tamen re differre haec potest, sed apprehensione tantum & intelligentia.* Sermo erat de hypothesi & natura, num re, vel ratione inter se different. Item in eadem sessione versus finem: *Persona Patris non distinguuntur a paternitate, aut a substantia, nisi ratione tantum.* Hæc testimonia adeò clara sunt & expressa, ut plures ex Recentioribus, opinionem Durandi & Scoti, suspectam, & in fide partitum tam existent.

8. Potest insuper probari conclusio rationibus quibus in tractatu de attributis ostendimus attributa divina non distinguui ab essentia, distinctione formalis ex natura rei, quæ æquè convincunt in praesenti: In primis enim, si essentia divina distinguatur modaliter aut formaliter à relationibus, perit divinæ essentiæ summa puritas & actualitas, illa enim erit in potentia ad alias formalitates realiter à se distinctas, vel quod pejus est ad aliquos modos, modus enim est entitas imperfecta, habens esse diminutum, & dependens, nec multum recedens à natura accidentis: unde distinctio modalis Durandi, adhuc videtur pejor distinctio formalis Scori.

9. Deinde distinctione illa modali vel formalis destruitur

DE MYSTERIO SS. TRINITATIS. 129

destruitur divina simplicitas: nam cum compositione nihil aliud sit, quam distinctorum unio, sicut unio distinctorum entitativè, facit compositionem entitativam; ita unio distinctorum modaliter, facit compositionem modalem, & unio distinctorum realiter formaliter, causat compositionem realem.

Confirmatur: saltem negare non possunt Adversarij, simpliciorem fore Deum, si nulla inter ejus essentiam & relations intercederet realis distinctione: At simplicitas concedenda est Deo, quæ major excogitari non possit, cum in Lateranensi sub Innocentio III. Deus dicatur *omnino simplex:* Ergo nulla debet admitti distinctione realis, sive sit modalis, sive formalis, inter essentiam & relations. Præsertim cum omnimoda simplicitas, non minus distinctioni quam compositione opponatur: Unde Dionysius de divin. nomin. cap. 3. ait in Deo simplicitatem superlatè omnem duplicitatem excludere: Cum ergo Deus non solum sit unus, sed etiam unissimus, ut ait Bernardus, omnem distinctionem realem, præter illam quæ ex oppositione relativa divinarum personarum oritur, a se excludit.

10. Tertiò eadem distinctione formalis convellitur divina infinitas: sicut enim entitas infinita petit identitatem entitativam cum omni eo quod in suo conceptu imperfectionem non dicit; ita infinitas formalis petit formalem identitatem cum omni ratione quæ in suo conceptu nullum defertur importat, & per consequens cum divinis relationibus & attributis, quæ in suo conceptu nullam dicunt imperfectionem.

11. Duo sunt præcipua fundamenta Scotti & Durandi. Primum est: Illa distinguuntur realiter & ante operationem intellectus, distinctione modalis, vel saltem formalis ex natura rei, quorum unum realiter & independenter ab omni operatione intellectus, communicatur, alio non communicatur: Sed essentia divina realiter, & independenter ab omni operatione intellectus, communicatur Filio, per æternam generationem, non vero paternitas: Ergo essentia divina & paternitas, distinguuntur distinctione aliqua actuali, saltem modali, vel ex natura rei, ante operationem intellectus.

12. Verum si hoc argumentum valeret, probaret dari non solum modalem aut formalem, sed etiam entitativam distinctionem inter essentiam divinam & paternitatem; cum essentia divina entitativè communicetur Filio; & Paternitas entitativè negetur de illo, & non solum formaliter; alias Pater & Filius formaliter solum vel modaliter & non entitativè distinguuntur. Cùm ergo hæc ratio nimis probet, nihil omnino convincit.

Unde respondeo negando Majorem, ut enim unum communicetur, alio non communicato, sufficit distinctio sepluralitas virtualis, quæ in Deo idem præstare potest quod facit in rebus creatis multiplicitas formalis: Sicut lux Solis, quia est calor virtualiter, totum id præstat quod facit calor formalis: Cùm ergo in rebus creatis multiplicitas formalis faciat quod unum communicetur, altero non communicato, idem præstare poterit in Deo multiplicitas virtualis, seu infinita divinæ substantiae & entitatis eminentia, ratione cuius absolute & respectivo, subindeque entitati communicabili & incomunicabili, perfectè æquivalent.

Sicut videmus in rebus creatis, quod anima rationalis eò quod eminenter contineat sensitivam, & vegetativam, non eodem modo se com-

municat omnibus paribus corporis humani, sed aliquas informat solum secundum gradum vegetativum, alias secundum gradum sensitivum, & in aliis opera vitæ rationalis exercet.

13. Ex hoc solum manet aliud Scotti & Durandi fundamentum, quod sumitur ex eo quod impossibile est de codem à parte rei existente contradictria verificari: At de essentia divina verificatur quod sit communicabilis, de relatione quod sit incomunicabilis: De essentia quod non producatur: de relatione sive persona quod procedat & producatur: De essentia quod nec referat nec referatur: de relatione quod & referat & referatur: Ergo impossibile est quod essentia & relatione sint idem à parte rei.

14. Sed nego propositiones illas esse contradictrias, nam ad contradictria non satis est, ut opposita de eadem re prædicentur, sed requirunt quod prædicens de eadem re, sub eadem ratione formalis & virtuali, cum contradictria, teste Philosopho, sint ejusdem de codem, secundum idem: Communicabilitas autem & incomunicabilitas, producibilitas & improducibilitas, verificantur de substantia & entitate divina, secundum diversas rationes, formalitates, seu æquivalentias: nam prout æquivalat absoluто, est communicabilis, & prout æquivalat relativo, incomunicabilis; est enim divina entitas & substantia, formaliter una, virtute multiplex, quia in una eademque simplicissima formalitate includit rationem absolutam & respectivam simul.

At instar Aureolus apud Capreolum distinct. 2. quæst. 3. Effectus in actu, habere debet causam in actu: Sed affirmations & negations includentes contradictria, sunt effectus in actu, ante opus intellectus: Ergo habere debent causam in actu: Sed earum causa est distinctio: Ergo inter naturalē divinam & relationes est distinctio ante opus intellectus.

15. Verum huic instantiæ respondet Cajetanus, effectum in actu non requiri necessariò causam in actu formalem, seu formaliter effectum continentem, sed illi sufficere causam virtualem, seu quæ virtualiter effectum continet, ut patet in calore actu produtto, qui non solum potest esse ab igne, qui est actu calidus formaliter, sed etiam à Sole, qui est tantum virtualiter calidus: unde affirmatio & negatio quæ in contradictrioris includuntur, non exigunt necessariò distinctionem formalem ante opus intellectus, sed illis sufficit distinctio virtualis, quæ reperitur inter essentiam & relations.

Secundò responderi potest cum Capreolo, data Majore, negando Minorem; affirmatio enim & negatio non sunt nisi in intellectu, unde nullam requirent causam formalem exira intellectum, sed duntaxat fundamentalem, subindeque ad affirmations & negations includentes contradictria, sufficit distinctio rationis in actu, cum fundamento in re, quæ distinctio virtualis seu fundamen talis appellatur.

16. Ex dictis colligitur primo contra Durandum, spirationem activam non distinguui realiter à paternitate & filiatione: Tum quia in divinæ distinctione realis non oritur nisi ex oppositione relationis: Relatio autem spirationis activæ, non opponitur relatiy paternitati & filiationi, sed duntaxat spirationi passiva. Tum etiam, quia si realiter ab illis distingueretur, constitueret in Deo quartam personam, cum ad constituant personam in Deo, sufficiat relatio realis in Deo subsistens